

72

U S T A W A

z dnia 29 lutego 1952 r.

o zmianie ustawy o obowiązku społecznego oszczędzania.

Art. 1. Uchylią się przepisy ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. o obowiązku społecznego oszczędzania (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 10, poz. 74, Nr 36, poz. 256 i Nr 52, poz. 415, z 1949 r. Nr 7, poz. 42 i Nr 21, poz. 136 oraz z 1951 r. Nr 33, poz. 258), dotyczące ustalania i poboru wkładów (składek) oszczędnościowych funduszków A, B i D Społecznego Funduszu Oszczędnościowego.

Art. 2. Przepisy, o których mowa w art. 1, stosuje się jednak:

- a) w odniesieniu do funduszków A i D — do dochodów, osiągniętych do dnia 31 grudnia 1951 r.,

b) w odniesieniu do funduszu B — do ustaleń wkładów oszczędnościowych, opartych o wymiar podatku gruntowego za czas do roku podatkowego 1951 włącznie.

Art. 3. Wykonanie ustawy porucza się Ministrowi Finansów.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1952 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

73

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 lutego 1952 r.

w sprawie określenia kategorii pracowników Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” uprawnionych do otrzymania umundurowania oraz zasad i warunków jego przydziału.

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wyszczególnieni poniżej pracownicy Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” uprawnieni są do otrzymania umundurowania służbowego na warunkach, określonych w niniejszym rozporządzeniu:

- 1) Komendant (wszystkich szczebli),
- 2) Zastępca komendanta (wszystkich szczebli),
- 3) Szef sztabu — kierownik organizacyjny (wszystkich szczebli),
- 4) Kwatermistrz i zastępca kwatermistrza (wszystkich szczebli),
- 5) Szef zarządu pol.-wych. (wszystkich szczebli),
- 6) Szef oddziału i równorzędni,
- 7) Szef wydziału,
- 8) Szef składnicy,
- 9) Starszy inspektor,
- 10) Kierownik sekcji,
- 11) Inspektor,
- 12) Starszy wykładowca,
- 13) Wykładowca,
- 14) Młodszy inspektor,
- 15) Starszy lektor,
- 16) Lektor,
- 17) Starszy instruktor,
- 18) Instruktor,
- 19) Kierownik działu,
- 20) Komendant ochrony,
- 21) Kapelmistrz i zastępca kapelmistrza,
- 22) Dowódca brygady,
- 23) Zastępca dowódcy brygady,
- 24) Kierownik działu służby (szkolenia, mundurowy, żywnościowy, finansowy, kult.-oświat., gospod.),
- 25) Pomocnik szefa sztabu,
- 26) Dowódca kompanii,
- 27) Szef kompanii,
- 28) Zbrojmistrz,

- 29) Lekarz,
- 30) Felczer,
- 31) Instruktor sanitarny.

§ 2. 1. Pracownicy, określani w § 1, otrzymują umundurowanie na koszt Skarbu Państwa za opłatą 50% wartości.

2. Spłatę 50% kosztów może władza służbowa rozłożyć zainteresowanym na najwyżej 12 rat miesięcznych. Wpływy na częściowe pokrycie kosztów umundurowania podlegają zarachowaniu według obowiązujących przepisów.

§ 3. 1. Uprawnienie do otrzymania umundurowania powstaje z chwilą osiągnięcia sześciomiesięcznego stażu pracy przez pracownika, przyjętego do służby na czas nieokreślony w myśl przepisów, obowiązujących w Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”.

2. W wyjątkowych przypadkach Komendant Główny Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” może zezwolić na wydanie umundurowania w terminie wcześniejszym lub późniejszym.

3. Umundurowanie letnie wydaje się od dnia 1 kwietnia, umundurowanie zimowe od dnia 1 października.

4. Czasokres używalności umundurowania liczy się od pierwszego dnia miesiąca, w którym zostało wydane.

§ 4. 1. Pracownicy otrzymujący umundurowanie w trybie niniejszego rozporządzenia obowiązani są do noszenia umundurowania w czasie pełnienia obowiązków służbowych.

2. O ile właściwa władza naczelna nie zarządzi inaczej, pracownik może nosić umundurowanie również i poza służbą z zastrzeżeniem, że wykonywanie zajęć ubocznych w umundurowaniu jest niedopuszczalne.

§ 5. 1. Po upływie czasokresu używalności umundurowanie przechodzi na własność pracownika.

2. W razie utraty lub zniszczenia umundurowania lub jego części przed upływem czasokresu używalności pracownik obowiązany jest nabyć nowe umundurowanie lub jego część na koszt własny bez żadnych ulg ze stro-

ny Skarbu Państwa. W wyjątkowych przypadkach, gdy umundurowanie zostało zniszczone przy wykonywaniu zadań służbowych bez winy pracownika, Komendant Główny Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” może zezwolić na bezpłatne wydanie umundurowania lub jego części.

3. W razie zwolnienia pracownika z jego winy lub na własną prośbę pracownik zatrzymuje umundurowanie, jednak obowiązany jest uiścić opłatę za pełną wartość (100%) umundurowania z odliczeniem proporcjonalnej części kosztu za czas dotychczasowego zużycia. W przypadku gdy pracownik zostaje przeniesiony do innej instytucji bądź też zwolniony na skutek zmian etatowych lub nieprzydatności do pracy zatrzymuje on umundurowanie bez obowiązku jakiegokolwiek opłaty, jeżeli w myśl niniejszego rozporządzenia uiścił już 50% kosztów lub otrzymał je bezpłatnie.

4. W razie przejścia na emeryturę lub w razie śmierci pracownika umundurowanie nie podlega zwrotowi.

5. Umundurowanie przechodzące na własność pracownika w myśl ust. 1, 3 i 4 powinno być przed przekazaniem pozbawione oznak służbowych.

§ 6. Krój i barwę umundurowania oraz oznak służbowych określi Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

§ 7. Normy wyposażenia i czasokres używalności ustali Prezes Rady Ministrów na wniosek Komendanta Głównego Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”.

§ 8. Władze służbowe wydające umundurowanie prowadzić będą gospodarkę mundurową, a w szczególności ewidencję, według wzoru i przepisów wydanych przez Ministra Finansów.

§ 9. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyraniewicz

74

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA TRANSPORTU DROGOWEGO I LOTNICZEGO

z dnia 27 lutego 1952 r.

w sprawie opłat za zezwolenia na wykonywanie publicznego transportu drogowego.

Na podstawie art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o transporcie drogowym (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 26) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Paragrafy powołane w niniejszym rozporządzeniu w nawiasie bez bliższego określenia oznaczają paragrafy rozporządzenia Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 27 listopada 1951 r. w sprawie udzielania zezwoleń na publiczny transport drogowy (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 442). Paragrafy powołane bez nawiasu oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Zezwoleniami w rozumieniu rozporządzenia są zezwolenia na wykonywanie publicznego transportu drogowego, udzielane na podstawie art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o transporcie drogowym (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 26).

§ 2. 1. Podstawę obliczenia opłaty za zezwolenie stanowi rodzaj, ładowność i ilość pojazdów objętych zezwoleniem.

2. Opłatę pobiera się również od każdego pojazdu wpisanego dodatkowo do zezwolenia, z wyjątkiem przypadku, gdy równocześnie skreśla się z niego inny pojazd podlegający takiej samej lub większej opłacie.

3. Opłaty wniesionej od pojazdu skreślonego z zezwolenia bez równoczesnej zamiany na inny pojazd, jak też różnicy opłaty, wynikającej z różnicy ładowności pojazdów zamienionych, nie zwraca się.

§ 3. 1. Opłaty za zezwolenia pobiera się w następującej wysokości:

	zł
1) od autobusu lub przyczepy autobusowej (§ 3 ust. 1 pkt 1 lit. a) i b) oraz pkt 2 lit. a)	800
2) od taksówki samochodowej (§ 3 ust. 1 pkt 2 lit. b)	400
3) od dorożki samochodowej (§ 3 ust. 1 pkt 2 lit. c)	500
4) od taksówki konnej (§ 3 ust. 1 pkt 2 lit. d)	300
5) od dorożki konnej (§ 3 ust. 1 pkt 2 lit. e)	400
6) od samochodu ciężarowego, przyczepy lub naczepy ciężarowej do 2,5 ton ładowności łącznie (§ 3 ust. 1 pkt 3 lit. a)	400
7) od samochodu ciężarowego, przyczepy lub naczepy ciężarowej powyżej 2,5 ton do 4 ton ładowności łącznie (§ 3 ust. 1 pkt 3 lit. a)	500

8) od samochodu ciężarowego, przyczepy lub naczepy ciężarowej powyżej 4 ton ładowności (§ 3 ust. 1 pkt 3 lit. a)	750
9) od taksówki bagażowej (§ 3 ust. 1 pkt 3 lit. b) lub przyczepy bagażowej (§ 3 ust. 2)	300
10) od dorożki bagażowej (§ 3 ust. 1 pkt 3 lit. c)	400
11) od platformy dwukonnej (§ 3 ust. 1 pkt 3 lit. d)	350
12) od platformy jednokonnej (§ 3 ust. 1 pkt 3 lit. d)	250
13) od furgonu (§ 3 ust. 1 pkt 3 lit. d)	150
14) od innego pojazdu konnego niż wymienione wyżej (§ 3 ust. 1 pkt 3 lit. d)	200

2. Od spółdzielni pracy transportowej nie pobiera się opłat za zezwolenia.

3. Za zezwolenia na nieregularny transport drogowy na obszarze większym od jednego powiatu pobiera się dopłatę do opłaty określonej w ust. 1 w wysokości:

- 1) 25% stawki zasadniczej przy zezwoleniu wydanym na obszar 2—3 powiatów,
- 2) 60% stawki zasadniczej przy zezwoleniu wydanym na obszar 4—5 powiatów,
- 3) 100% stawki zasadniczej przy zezwoleniu wydanym na obszar ponad 5 powiatów.

Obszary m. st. Warszawy i m. Łodzi liczy się każdy za 2 powiaty.

4. Od ciągników (§ 3 ust. 1 pkt 3 lit. a) nie pobiera się opłat za zezwolenia.

§ 4. Opłaty za zezwolenia od rolników trudniących się transportem ubocznie w ustalonych w zezwoleniu okresach (§ 11 ust. 2) pobiera się w połowie wysokości określonej w § 3 ust. 1 pkt 11, 12 i 14 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Minister Transportu Drogowego i Lotniczego w porozumieniu z Ministrem Finansów może przyznawać na określony czas ulgi w opłatach dla określonych grup przedsiębiorców, obszarów wykonywania transportu lub rodzajów zezwoleń (§ 3).

§ 6. Opłaty za zezwolenia, o których mowa w § 3 i 4 niniejszego rozporządzenia, uiszczą się znaczkami skarbowymi bądź gotówką według przepisów dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. z 1951 r. Nr 9, poz. 73), przepisu art. 29 dekretu z dnia